

שימרון עשור (משמאל) הצליח: הוא הרעיש את המדינה. אחרי השערוריה חשו מכל הארץ לעזרתו

מיפעל האזורי הוא 75 רולר ליום. תושב קריית-שמונה שעושה את אותה העבודה מקבל 30 ש"ח ליום. "חברי הקיבוצים אינם עובדים בע" כבוד שוליות, הם מנהלים" החבורה הצעירה כותבת על היחס של הקיבוצים כמוסד. הם מבקשים לי הכיור שאין להם ולא כלום עם הקיבוצים כפרטים. הכעס מופנה למימ" סד הקיבוצי, לממשלה. בשבוע האחרון, מאז פירסום הכתבה שהביאה את העיתון ועורכיו לתודעת הציבור, סובלים העורכים מאיומים בלי תיפוסקים כטלפון: "המחבלים היו צריכים לשחוט אתכם! נחזיר אתכם לי מרוקו, שם מקומכם הטיבעי! נשחוט אתכם!" ועוד. "הכל היה כאן על מימנוחות," מספר פרמט. "רגוע, שליו. אנחנו זועי"

שייקה
(המשך מעמוד 9)
לי כמו צעצועים, וחושב לעצמי: אין מה לעשות, אצטרך לבוא הנה רק לביקורים. המקום קטן וצד" הלכתי לישון. פיתאום מעיר אותי ציוצו של בולבול, עצמד על ארץ חלונני, ואני אומר לעצמי: חמור! מה אתה עושה בניגול של אמריקה בוא הביתה!"
תוך חודש חזרתי לאמריקה. אמרתי לאשתי: "את תקחי את הבת, אני אקח את הבן. אני חוזר לישראל!"
וכך היה. הילדים קיבלו את הפרדה קשה, למרות שבשנה האחרונה כימעט שלא הייתי בבית. אך זו היתה הדרך היחידה. הנישואין שלי ושל אוהלה לא יכלו להימשך.

פיתוי כבר בערב הראשון

מן קצר אחרי שהגעתי ארצה, גשתי בקפה קליפורניה את ליד" יה שומכר, בתו של שחקן האידיש הנודע, ישראל שומכר. ראיתי חתיכה, אני מסתכל עליה, היא מסתכלת עליי, אני מחייך אליה, היא מחייכת אליי, ולפני שקמה אפילו אמרה שלום. אמרתי לעצמי: זאת לא ישראלית!
למחרת גשתי אותה בדיונגוף, לקחתי את הטלפון שלה. יומיים לא יצאה מהבית, עד ששילפנתי. קבעתי איתה פגישה, ואז מצלצל דן בן-אמוץ, ואומר לי: "שאלו גינזבורג בארץ והול" כיס לבלות."
אמר לדן: "אני מביא חתיכה חד" שה". אבל ליריה לא באה. היא הודיעה לי שהיא לא התכוונה לצאת לבלות אתי לפני המועד שקבענו. הצעתי לה לנסוע לסופשבוע בעין-החור, היא אומ" רת לי: "אני לא ישנה מחוץ לבית. אסור לי."

שחבתי: "וואלה, מה זה פה? איזה מין חתיכה זאת, שאסור לה לישון מחוץ לבית, ושלא באה לפגישות שלא נקבעו מראש?" העניין התחיל לגרות אותי. ואז, יום אחד, אני בא לקחת אותה להופעה בצבא. ליריה שברה את הראש מה ללבוש בשביל להיות בוחמת כמוני. לבסוף מצאה לה איזה בגד מתאים. כשהיא פתחה את הדלת, היא ראתה אותי לבוש בחליפה אפורה ועניבה וחטפה שוק. בתקופה היא נורא אהבתי להתלבש.
אחרי ההופעה הלכנו לאסל, וברוב חוצפתי הצעתי לה לבוא אליי לחבר. היא אמרה לעצמה: חוצפה נוראית, אבל אני רוצה לראות עד היכן היא מגעת."
הראיתי לה אוספים שונים. תמונות, לא, ביקורת אף פעם לא אספתי. פיתיתי אותה כבר באותו ערב, ומאז לא נפרדנו עד עכשיו.

יש לנו שני ילדים: ישראל-אלכ" סנדר, שכולנו קוראים לו גיגי, וילדה בשם קארין. אבל אני אבא לארבעה ילדים.
עיצבתי את הגשש החיור

במשך 12 השנים שאני בארץ, מאז שחזרתי מאמריקה, עשיתי פה דברים רבים. בין השאר בינתי את שתי התוכניות הראשונות של הגשש החיור.
באו שלושה בחורים שונים ב" אופיים, ואיחד אותם דבר אחד: מין תנועה רכה, נשית, ילדותית, שקיבלו בהשפעת נעמי פולני, שהדריכה אותם בלהקת התרנגולים.
הייתי צריך לעקור את התנועה הזאת מהשורש. היה הכרח להלביש אותם בחליפה ועניבה. יועציו של פשה אמרו לו: "הוא משוגע." אבל אני רוכחתי שצדקתי. אחרי ההגנה היא שונה הם רצו להתפרק. פשה ביקש ממני לדבר אל ליבם וכך זה היה: פול: רוצה לשחק בתיאטרון תפ" קידים משש, משהו רציני? שייקה: אני רוצה לשיר לך, בלי הצחקות!
גברי: אני חושב שהשלישייה היא מיסגרת טובה מאד, כתנאי שתעזור לנו להוציא מכסימום בישרון.

(המשך מעמוד 39)
העולם הזה 2605

שערוריה בקריית-שמונה

וענו אותם. הקפצנו להם את הלימון מכוסותיהתה שלהם." החבורה כועסת על קשרה-שתיקה שהיה עד כה בעיתונות. לפני שנה, כשחבר קיבוץ חוליות, אחז מיכה בן-דרור, פירסם כתבה מש" מיצה על קריית-שמונה, איש לא הגיב. כן דרור קרא או לתושבי קריית-שמר" נה. חוגג"מימונה וקה"יכירות". "כשאתנו כותבים שנקיבוצי-הסכרי כה משתלטים עלינו ומנסים לחסל אותנו, מתנפלים עלינו. הקיבוצים כסכינה מתייחסים לקריית-שמונה כאל עיירת-פועלים, מאגר לכוח"ע" בודר וול. אבל מהיום ואילך לא יסתמו לנו את הפה!" אומר עשור.
לב מוסיף: "הקיבוצים חילקו בני" הם את הירדן. קיבוץ אחד לקח קייקים והשני אבוכים. הם משתלטים על כל פינה בירדן כאילו הביאו את הנחל הזה מרומוניה או מפולניה. הם הפכו את הירדן לשטח פרטי שלהם, ותושבי קריית-שמונה צריכים לשלם להם כסף כדי להשתמש במי הירדן."

ישראל השלישית
יש ימעון עשור, עורך העתון, מספר כי התייחסותו אל אורי אבנרי (מורי ורבי!) היתה רק הת" ייחסות של תלמיד למורה. "אינני מכיר את אבנרי אישית. אבל למדתי במהלך השנים מקריאה בהעולם הזה, שרק כאשר כותבים בוטה זה מגיע לאוזניים. אם הייתי כותב שלאנשי קריית שמונה יש בעיה חמורה של פרנסה, מי היה מתייחס אליי?"

עשור אומר, כי קריית-שמונה הפכה לגיטו. תחנה אחת מכל כיוון. מצפון נושקות אדמות כפר-גלעדי בבתים ה" אחרונים של העיריה. מדרום נמצאים המפעלים האזוריים, ובמיוחד אדמות הקיבוצים כפר-גלעדי, נאות-מרמי" עוד. "מה שגובר לנו לעשות זה לעלות על ההר. מערכת. אבל שם מחכים לנו קיבוץ מגדה וקיבוץ מישגב"עם. בני החבורה מוסיבים להשלים עם גורלם כפועלים השחורים וכספקי כוח"עבודה וול. "אנחנו דור חדש", הם אומרים. "אנחנו ישראל השלישית. ישראל הראשונה היו הוותיקים. ישראל השנייה הם הורינו. אנחנו יש" ראל השלישית. ניצוליה-מעבדות. אי" תנו זחוקים יותר מהורינו. רכשנו יש" כלה מתאימה. אנחנו נילחם את המיל" חמה של אלה שלא ניצלו מן המעברה ומהשלכותיה".
השבע הוריע משרד-הפנים כי יס" גור את העיתון. הנימוק לכך הוא פור" מאלי, תירוץ שאין להם רשיון לעסוק בעיתונות. עד לשערוריה, לפני שבוע, עניין הרשיון לא הפריע לאיש. אם יסגרו לנו את העיתון, נמשיך לכתוב את דברינו על הקירות, כסטנסילים, נוציא עיתון ברמקול. נעשה עיתון" מחתרת. נכתוב את העיתון שלנו כספרי על הקירות. לא נפתק לומר את שיש לנו", מכריז אחד מעורכיו.

רזינת אנגלר

13 וחצי החליטו הוריו לשלוח את שימעון לפנימייה הצבאית בחיפה. "כשבאתי לריאלי, הצגתי עצמי וא" מרתי: אני שימעון מקריית-שמונה. מי" שהו צעק לי: אתה גם מארוקאי? מאו קראו לי בפנימייה, פנתר שחור". פעם נוספת שנתקלתי בעניין היה כשעמד" תי להינשא לאשתי האשכנזיה. אביה התנגד לנישואין. הוא בעצם מתנגד לי עד היום".
יהודה פרמט (35), דור שביעי בארץ, גדל בחיפה, בוואדי-סליב. אביו היה פועל-בניין. דמות ציורית. עבר בצים, בשארם אל-שיח, והגיע עד לקריית-שמונה. "עזבתי את שארם לפני הפינוי. יכולתי לקפוץ לשארם, לחתום על ניירות ולקחת 170 אלף דולר. לא ע" שיתי אל זה, ואני גם לא מצטער. התגלגלתי לקריית-שמונה לפני שש שנים ונרלקתי על המקום, על

מאיר: "נכון שיש בעיות בקידום. אבל האשם העיקרי הוא בממשלה. ולא בקיבוצים. הממשלה נתנה להם תק" ציבים ומימון. ואתה יודע מה? כל ה" כבוד להם: הם יודעים לגלגל כספים ולעשות מיליונים. אנחנו לא יכולים להתחרות בהם!"
דנינו: "אולי עכשיו. אחרי הכתבה, הם יעשו רגע חושבים. אולי עכשיו הם יבינו שאנחנו נגדם".
בשולחן הסמוך טוענים, כי שימעון עשור "רוצה לעשות סמתוכה" לפרוט" פר אזור, ראשה-עיריה, וזו הסיבה לה כתבה. "עשור פשוט מת לרוץ לעיריה, והוא חושב שכך יצליח".
"זה הכל פוליטיקה", אומרים החב" ר"ה שולחן מרוחק יותר.
עורכי מבט לקריה מתווכחים עם עורכי מידע 8. היום הם חדרשות. יש הרבה קינאה בין שני המקומונים. מי

השבועון של

מבט לקריה

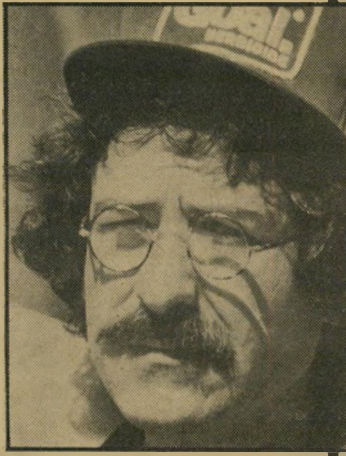
עריכה: שמעון עשור. עיצוב: יהודה פרמט

די, נמאס!

לחם ועבודה לא יספקו אותנו עוד

האנשים. לא היתה לי פרנסה. עשיתי כל מיני עבודות. לפני שיבעה חודשים. וכבר עורר שערוריות ציבוריות.
לפני שיבעה חודשים הכרתי את החבורה שאני קורא להם המשוגעים לדבר, ומאז אני מוכן להמשיך ולעבוד אתם בחינם".
השבוע הם הוציאו גיליון נוסף. הלחצים מצד אנשי-ציבור, חב"יכנסת והקיבוצים כסכינה לא הועילו. הדי בורה ממשכה כקו שהתוותה לעצמה: הקק להתנשאות הקיבוצים.
מבט לקריה מתנצל על המילים החריפות והביטויים שהשתמש בהן ב" גיליון הקודם, ומבהיר כי לא היתה לו כל כוונה לפגוע בריגשותיהם של ניי צוליה-השואה.
אבל גם בגיליון האחרון, שבוע לאחר הסערה הגדולה, ממשכים עורכיו לת" קוף את הקיבוצים ולהבהיר, שמטרתם היא לעזור לתושבי קריית-שמונה ולע" ריי-הפיתוח בישראל.
"די, נמאס", הם כותבים, "לחם וע" בודה לא יספקו אותנו יותר. אנחנו יש" ראל השלישית!
"שמו לנו תפקיד במדינה. מחייבים אותנו להיות פועלים. בארץ בונים כך: הקיבוץ מבקש הלוואה. המדינה נותנת. הם לא מוציאים כסף מהכיס. אא הם מיפעל נכשל, יש ממשלת ישראל - היא מממנת אותם. אבל הבעלות נש" ארת שלהם.
"שכרה-עבודה של חבר קיבוץ ב"

מאיר: "גם אתה מרוקאי!"
"אברהם לב, יהודה פרמט, שימ" עון עשור ואליהו קפמן הם גברים צעירים. שניים אשכנזים ושניים מרו קאים. הם דינמיים, מלאי התלהבות ו" רוח-קרב. הארבעה התייחסו לקריית-שמונה כאל מקומם הטיבעי. לכל אחד מהם סיפור מרוחק מהילדות על גיוע" נות, שינאה ויחס משפיל.
לב (37) נולד בצפת. חקלאי. הוריו הם חברי מושב רמות-נפתלי. "ההורים שלי עלו ממארוקו. הם היו גרעין ציוני שעשה הכשרה בצרפת. מלאי הבטחות הגיעו להקים תתייש" בות חקלאית בישראל. כאן פיזרו אותם בכל מיני ישובים, עד שהתפרקו. לא התייחסו לגרעין המארוקאי כמו לגר" עניים שהגיעו מאירופה. ההורים שלי לא ויתרו, והגשימו את חלומם הציוני ברמות-נפתלי".
לב אוהב את הקריה, את האנשים בה, ושונא את המימסד. "המתייחס לי" מארוקאים כאל בני עם אחר".
שימעון עשור (27) נולד בקריית-שמונה. הוריו הגיעו לשם ממארוקו, "ממרה הישר למעברה". כשהיה בן

מעצב פרמט לעבוד בחינם

חנה, אישי-ציבור ידוע ומכר בגליל העליון והכר פעיל במפלגת העבודה, את אלי אברג'יל, העובד עם נוער, את ניסים דנינו, את בני ועוד.
הם יושבים, מויעים ומתווכחים ב" להט רב על הכתבה של שימעון עשור וחבריו.
דנינו: "הקיבוצים משתלטים עלינו. הכתבה במבט לקריה היתה מוצרקה, וטוב שנכתבה. בגלל זה שהם נותנים לי מקור-פרנסה, אני לא צריך להיות העבד שלהם. יש לי כבוד עצמי. כשאני מגיע לאחד הקיבוצים כאן בגליל, אומרים לי: תעזוב את המקום".
מאיר: "הם צודקים. זה הבית שלהם. מה אתם רוצים מהקיבוצים. תפנו בתלונות לעיריית קריית-שמונה, שלא דואגת לאזרחיה".
אברג'יל: "כל זמן שאני עובד אצלם ושחוק, זה בסדר. אבל כרגע שאפתח את הפה, ייאיימו עליי בפיטורין".
מאיר: "אנשי קריית-שמונה פיתחו ריגשיות-נתיחות. אני רדוקא שמח שאני מחנך את הילדים שלהם. הכתבה הוצי" אה מהקשרה".
בני: "חכה שהם יזרקו אותך. נראה איך תדבר און".
מאיר: "הם מעסיקים אותי, והם העי" סיקו את הוריי".
בני: "הם מעסיקים אותך וכל היום מסתובבים. הם מתפשים חמורים שי" עכרו בשבילם".
דנינו: "נראה אם הם יתנו לך קידום בעבודה. אתה טוב בשבילים כשכיר. ל" יותר מזה לא תוכל להגיע".